

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ved § 7 i Lov Nr. 82 af 12. April 1910 om Udnævnelse af en Forligsmand i Arbejdsstridigheder er det bestemt, at Loven gælder indtil 1. April 1914, og at der senest ved Begyndelsen af den sidste Rigsdagssamling forinden Lovens Udløb af Indenrigsministeren skal fremsættes Forslag for Rigsdagen om Lovens Fornyelse eller Revision.

Indenrigsministeriet har i denne Anledning i Juli d. A. anmodet Forligsmanden, Departementschef M. Koefoed, og den faste Voldgiftsret, efter hvis Indstilling Forligsmanden udnævnes, om at fremkomme med Udtalelser om, hvorvidt der efter deres Mening bør foreslaas indført Ændringer i den gældende Lov. Efter at have modtaget den faste Voldgiftsrets Udtalelse har Ministeriet desuden ved Skrivelse af 26. August d. A. anmodet Forligsmanden om ved mundtlig Forhandling med Repræsentanter for „Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening“ og „De samvirkende Fagforbund i Danmark“ at søge oplyst, om der fra Arbejdsgivernes og Arbejdernes Side ønskes foreslaaet Ændringer i Loven. De modtagne Erklæringer følger som Bilag 1 og 2.

Af disse Erklæringer fremgaar det, at „Den faste Voldgiftsret“ ikke har ønsket Ændringer foretagne i Loven. Derimod har Forligsmanden i sin Erklæring fremhævet, at det har vist sig, at det med Forligsmandshvervet forbundne Arbejde til Tider er saa betydeligt, at det kun vanskeligt kan udføres af en enkelt Mand, og at det vilde være ønskeligt om der kunde træffes Foranstaltninger, hvorved Forligsmandens Arbejde lettes. Denne Betragtning blev allerede fremhævet af Departementschef Koefoed, da Ministeriet i Marts Maaned 1912 forespurgte, om han maatte være villig til paany at modtage Udnævnelse til Forligsmand for Perioden April 1912 til Marts 1914. Efter Forhandling mellem Ministeriet, Forligsmanden og den faste Voldgiftsret blev der da, samtidig med at Departementschef Koefoed paany udnævntes til Forligsmand, ved Ministeriets Skrivelse

af 1. April 1912 truffet den Ordning, at Sekretær hos Forligsmanden, nuværende Kontorchef i Statens statistiske Departement K. Riis-Hansen af Ministeriet blev udset til — efter Konstitution i hvert enkelt Tilfælde — at varetage Forligsmandshvervet i Forligsmandens Forfald. Under de Forhandlinger, som Forligsmanden efter Ministeriets Anmodning har ført med Repræsentanter for Arbejdsgivernes og Arbejdernes Hovedorganisationer, har han særlig søgt Oplysning om Organisationernes Stilling til en Ordning, hvorved Forligsinstitutionen omdannedes, saaledes at den kom til at bestaa af flere Forligsmænd, der kunde fordele det forefaldende Arbejde imellem sig. Som det vil fremgaa af Forligsmandens Erklæring, have Arbejdernes og Arbejdsgivernes Repræsentanter intet haft at indvende mod Valg af en Stedfortræder for Forligsmanden; derimod har begge Hovedorganisationer udtalt sig mod, at Forligsinstitutionen kommer til at bestaa af en Flerhed af Forligsmænd, og har i det hele ønsket, at der for Tiden foretages saa faa Ændringer som muligt i den gældende Lov. Efter begge Parters Mening bør Loven nu fornyes for nogle Aar og derpaa, naar yderligere Erfaringer er indvundne, optages til endelig Revision. Under Hensyn hertil har Forligsmanden ment at burde foreslaa Loven fornyet for et Tidsrum af 4 Aar uden anden Ændring end den udtrykkelige Bestemmelse om, at der skal udnævnes en Stedfortræder for Forligsmanden.

Da Ministeriet er enig med Forligsmanden i, at der under de foreliggende Forhold ikke bør søges indført principielle Ændringer i den gældende Lov, foreslaaes nu Loven forlænget for et Tidsrum af 4 Aar, saaledes at i § 1, 1ste Punktum, Ordene „1. April 1910“ ændres til: „1. April 1914“ og i § 7 „1. April 1914“ til: „1. April 1918“. Iøvrigt svarer Lovforslaget til den gældende Lov; kun har man i § 1 optaget Bestemmelsen om Valg af en Stedfortræder for Forligsmanden.